

နိုင်မိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)
ကိုးကွားအမွေအနှစ်မို့
ချစ်မြတ်နိုးသည်

၇၁၀ ဣတိ ဖျား

designed by pyae pyae tun

အမှာစာ

(၁)

ကိုနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ) နှင့် ကျွန်တော် ခင်ခဲတာ ကြာပါပြီ။ အနောက်မြောက်ခရီးတွေထဲက တစ်ကြိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ကတည်းက လားရှိုး၊ မူဆယ်၊ နမ့်ခမ်းဘက် ခရီးတွေရောက်ရတိုင်း မူဆယ်က စာပေမိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ရသည်။ တချို့ခရီးက စာပေခရီး၊ တချို့ခရီးက အလည်အပတ်ခရီး။ မူဆယ်စာပေမိတ်ဆွေတွေက များသောအားဖြင့် လူငယ်တွေ။ သူတို့ဆီ ရောက်လာသူမှန်သမျှ စောင့်ရှောက်ကြသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ညီညွတ်ကြ၊ ငြိမ်းချမ်းကြ၊ စာတွေ ရေးကြသည်။ အချင်းချင်းလည်း အထိအတွေ့များကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း ချစ်ခင်မှုက ဧည့်သည်ကိုပါ ကူးစက်စေသည်။ တွေ့ခွင့်ကလေးရသည်နှင့် အစုအဝေးဖွဲ့ကာ ဆုံဖြစ်ကြရသည်။ တစ်ခါတလေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ။ တစ်ခါတလေ မောဝ်၊ နေခြည်စာကြည့်တိုက်မှာ။ မောဝ်၊ နေခြည် စာကြည့်တိုက်သည် ပင် စာသမားတို့ဆုံရာ ဘုံရိပ်သာ ဖြစ်ရတော့သည်။ မူဆယ်ရောက်ရတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ခံစားမှုဖြစ်ရတာ ရှိသည်။ သည်မြို့က တစ်ဖက်က တရုတ်နိုင်ငံနှင့် မျဉ်းတစ်ကြောင်းသာ ခြားသည်။ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာစကားနှင့် အမျိုးသားရေးစိတ်အခြေခံပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် မတူနိုင်တာ ရှိသည်။ သည်နေရာသည် ယဉ်ကျေးမှုအတွက် ခံတပ်၊

စီးပွားရေးအတွက် ခံတပ်၊ လူမှုဘဝ၏ ခံတပ်နေရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှေလီမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်း ယဉ်ကျေးမှုသည် ထွေးရောယှက်တင်မရှိ။ နယ်ရေဖတ်ရေမရှိ။ အမျိုးသားပုံရိပ် အပျက်မခံကြဘဲ ကိုယ်ပိုင် ရပ်တည်မှုနှင့် တောက်ပနေမြဲဖြစ်သည်။ ထိုထိုသော အရပ်ဆီက ထိုထို သော စာရေးဆရာတို့၏ စာကဗျာတို့သည် အမျိုးသားဘဝဟန်ပန်ကို ထင်ဟပ်သည်။ အမျိုးသား ခံစားမှုကို ထင်ဟပ်သည်။ မြန်မာ့လူမှုဘဝ ထဲက ဘဝအမူအရာတွေကို မြင်ရသည်။ သည်အတွက် သူတို့ကို လေးစားစိတ်နှင့် ချစ်ခင်ရသည်။

(၂)

ကိုနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)က သူ့ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှာ အမှာစာရေးပေး ဖို့ ပြောလာတော့ ဝမ်းသာရသည်။ မူဆယ်ခရီးကအပြန် သူ့စာမူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။ ခရီးက ရောက်ရောက်ချင်း ဖတ် ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်အရ၊ အတန်အသင့်သော စာပေအတွေ့အကြုံ အရ ကျွန်တော့်ကို အမှာစာ ရေးခိုင်းတာကို ကျေးဇူးတင်ရသော်ငြား ကျွန်တော့်ဘက်က ကုံကုံလုံလုံ ခြေခြေမြစ်မြစ် မပြောနိုင်တာတော့ ရှိ နိုင်သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုကိုအားလုံး ကျွန်တော် ဖတ်ပါသည်။ ဖတ်ပြီး တိုင်းလည်း တွေးပါသည်။ တွေးတိုင်းလည်း ဝတ္ထုတိုကပေးသော “သဘော” ကို ဆင်ခြင်မိရသည်။ ပြည့်စုံသော စာတစ်ပုဒ်သည် စိတ်ကူး တွေကို ပွေ့ဖက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ (စာရေးသူ) နှင့် သူ့စိတ်ကူး တို့၏ ပွေ့ဖက်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ခံစားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သဘောညီနှစ်ခြိုက်မှုနှင့် ခံစားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သဘောမညီ စောဒကနှင့် ခံစားသည်။ ရေးသူနှင့်ဖတ်သူ အခါခပ်သိမ်း တူနိုင်စရာမ ရှိ။ အထူးသဖြင့် ခံစားမှုကိုပေးသော ရသသဘောပါသည့် ဝတ္ထုတိုတွေ

က တမန်းညက်ပြီးသား လယ်ယာ၌ မျိုးစေ့တစ်ဆုပ် ကြဲပက်လိုက်ခြင်း နှင့် တူသည်။ အညွန့်အညောက်ကလေးတွေ စိမ်းစိမ်းဖန့်ဖန့် ရုန်းထလာ ပြီဆိုလျှင် အရာမြောက်ပြီ။

ဝတ္ထုတိုဆိုတာ လောကဘဝအတွေ့အကြုံကို တရားနည်းလမ်းကျ စွာ သက်သေခံချက် ဖြစ်သည်။ လောက ဘဝအတွေ့အကြုံကို ဖွဲ့နွဲ့သူက အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြနိုင်သရွေ့ ကြားနာရသူ၏ ရင်ထဲ၊ နှလုံးထဲ နူးနူးညံ့ညံ့ ရောက်ရသည်။ ပညာရှင်တစ်ယောက်က ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ပြောကိုပြောရတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကြိုးစားပြောရတာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုသည်။

ဝတ္ထုတို သဘောတရားတို့က မည်သို့ပင်ဆိုသည်ဖြစ်စေ ဝတ္ထုတို ဖန်တီးရာ၌ စိတ်၏ စီးဆင်းမှုဖြင့်သာ ရေးကြသည်ဖြစ်ရာ စာရေးသူ၏ ဝမ်းစာနှင့် လောကအမြင်ကို ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတတ်သည်။ ဝတ္ထုတိုဆရာသည် လောက၏ ဆွေးမြည့်သောခေါင်မိုးနှင့် ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသော မြေကြမ်းခင်းကြားက လူ့ဘဝတွေကို ပုံဖော်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် များများကြီး မျှော်လင့်နိုင်တာတော့ မဟုတ်။ များများကြီး ရ စရာလည်း မရှိ။ သို့သော် ဝတ္ထုတိုကပေးသော အလင်းသည် ပြိုးပြက် နေတတ်သည်။ ဖတ်ဖူးသောစာကို သတိရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး မီးပုံကြီးဘေးက ကြားခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ မနည်းဘူး။ အဲဒါ လူသားတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်သော အပြုအမူပဲ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ပြောသူနဲ့ နာသူ နှစ်ယောက်တည်း။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ နာသူက များများ။ အလျင်က ကျွန်တော်တို့ မကြားမိ၊ မတွေ့မိ၊ မမြင်မိတာတွေ ကို ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ တစ်စုံတစ်ရာတော့ ခံစားမိဖူးသလိုလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သူပြောသလောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိခဲ့ဘူး။ အဲသလို

ပါရမီက ဝတ္ထုတိုဆရာတွေ၊ အက်ဆေးဆရာတွေမှာမှ ရှိတတ်တာမျိုးပဲ”

(Kathleen Norris ၏ “Stories around a fire” မှ ဖြစ်သည်။)

(၃)

ကိုနိုင်မျိုးသစ္စာ၏ “ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးသည်” ရသ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရသည့်အခါ သူ့စိတ်နှလုံးကို မြင်ရသည်။ သူ့ဝတ္ထုတို တွေက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့အနီးအနားက ဇာတ်ရုပ်တွေကို ရေးတာ များသည်။ ရေးဖွဲ့ပုံက ရိုးသည်။ ဇာတ်လမ်းကို အားပြုတာလား။ အဲ သလိုလည်း မပြောသာပါ။ သို့သော် ဝတ္ထုတိုကလေးတွေက တစ်ဘာသာအလှနှင့် ဖြစ်သည်။ နိုင်မျိုးသစ္စာ၏ ရေးဟန်လို့ ဆို နိုင်သည်။ အချို့သော ဝတ္ထုတိုဆရာတွေမှာ ပါရမီတစ်မျိုး ရှိသည်။ သူ မြင်ကြားခံစားမိသမျှကို တစ်ဖက်သားရင်ထဲရောက်အောင် တတွတ်တွတ် ပြောတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အတွက် သာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာကို ပြောရင်း ပြောရင်းက တစ်ဖက်သားကို ကျုံးသွင်းနိုင်ခြင်း၊ ဖမ်းစားနိုင်ခြင်း အတတ်ပညာကို ဆိုလိုပါသည်။ ဒါကို Self-absorption to hospitality ခေါ်ကြသည်။ မိမိ ကိစ္စကို သူတစ်ပါး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်တတ်အောင် ပြောတတ်ခြင်း အနုပညာ။ သဘောက ဝတ္ထုတိုဆရာ၏ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်တို့သည် ရိုးရိုးပုဂ္ဂိုလ်ရေးသဘောမှ မရှိမဖြစ် အရေးပါသော သဘောရောက် အောင် ပြောခြင်း။

ကိုနိုင်မျိုးသစ္စာ၏ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေကို ဖတ်ရသည့်အခါ သည် အတတ်ပညာဖြင့် ဖွဲ့သောသဘောကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေက လူတွေထဲက ကောက်ယူကာ ချပြတာမျိုး ဖြစ်သည်။ မြင်တတ်၊ ကြား

တတ်၊ ကောက်ယူတတ်တာကတော့ ကိုနိုင်မျိုးသစ္စာ၏ ကျွမ်းကျင်မှု ဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေကို တစ်ပုဒ်ချင်း ပြောချင်သော်ငြား အမှာစာ သည် အမှာစာသာ ဖြစ်၍ သည့်ထက်မလွန်သာပြီ။

ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ သူ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ “စာနာစွာကြေကွဲခြင်း”၊ “နာကျင်စွာပြုံးမိခြင်း” တွေ ပါခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဝင်ပြောတာမျိုးမရှိ။ အရှိအတိုင်း ခင်းကျင်း ပြသရုံသာ ပြသသူဖြစ်သည်။

(၄)

ကိုနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ) ၏ ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ “အစီအစဉ်ဖရိုဖရဲ” ဖြစ်နေသော ဘဝထဲက ဇာတ်ကောင်တွေကို လှစ်ခနဲမြင်နိုင်သည်။ ။

နေဝင်းမြင့်

ထာဝရချစ်ရမယ့် ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်မို့ ...

နေ့စွဲ ရက်စွဲ မမှတ်မိတဲ့တစ်နေ့ ...

မူဆယ်နယ်စပ်မြို့ကလေးမှာ နေထိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ နိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ) တစ်ယောက် မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေါက်ချလာပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထုတ်မယ်ဗျာ ...။ အဲဒါ ဆရာလုပ်ပေး”

သူ့ထံမှ စကားတချို့ထွက်လာပြီးမှ ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်လွတ် တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့တယ်။

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ ကိုယ့်ဆရာတွေပဲဟာ။ နေဦး ... တခြား ကိစ္စရှိသေးလား”

ခုမှ ဆရာနိုင်မျိုးသစ္စာ အမောပြေသွားဟန်နှင့် စကားဆိုတော့တယ်။

“ဥပဒေလိုင်းက သင်တန်းတစ်ခုတက်ဖို့ လာတာပါဆရာ။ အဲဒါလှည်းတန်းဘက်မှာပဲ Camp ဝင်ရမှာ။ အပြင်ထွက်ဖို့က မသေချာလှဘူး။ ရန်ကုန်ကို ဒီမနက်ပဲ ရောက်တာ။ စာအုပ်ထုတ်ဖို့အတွက် ဆရာ့ဆီတစ်ခါတည်း ဝင်ပေးတာ။ အဲဒါ ဒီဇင်ဘာလအမီ ထွက်ချင်တယ်။ ဆရာကောင်းသလို စီစဉ်ပေးပါ။ နောက်ပြီး ... အမှာစာလေးလည်း ချီးမြှင့်

ပေးပါ”

ထိုနေ့ နံနက်စာကို မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတိုက်နှင့် အနီးဆုံးရှိ ၄၆ လမ်းထိပ်က “အိုရီရင့်” မှာ အတူစားဖြစ်ကြတယ်။ အစားပိတ်အဖြစ် ကော်ဖီမွှေးမွှေးတစ်ခွက်စီ သောက်ဖြစ်ကြပါတယ်။

*

စာမူထပ်ကြီးကို ဖွလိုက်တော့ ကွန်ပျူတာစာစီပြီးသားတွေချည်း။ ဝတ္ထုတို အပုဒ် ၂၀ တိတိ။ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့တာ အများစု။ Eternal Light မဂ္ဂဇင်း၊ Beauty မဂ္ဂဇင်း၊ Promise မဂ္ဂဇင်းနှင့် မူခင်းရှုထောင့်မဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဝတ္ထုများ။

ဆရာနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)က ရှေ့နေတစ်ဦး။ သို့ကြောင့် နိစ္စရူဝကြုံတွေ့နေရသည်က လူတွေအကြောင်း ...၊ လူမှုကွန်ရက်ထဲမှ “ဇာတ်လမ်းနှင့် လူတွေအကြောင်း”။ ဒါ့အပြင် လူတွေအတွက် တရားဥပဒေရှုထောင့်က အကာအကွယ်ပေးထားခြင်းနှင့် ဥပဒေချိုးဖောက်သူများအတွက် အပြစ်ဒဏ်များ။ တရားရုံးတော်တွင် နေ့စဉ် ရုန်း ... နေရသော ဥပဒေပညာရှင်။

သူ့ဝတ္ထုတိုကလေးများကို စီစဉ်တင်ဆက်ထားပုံကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ လှပလို့နေပါတယ်။

၁။ အမှိုက်ပုံစီးပွားရေး ၂။ ထမင်းချိုး ၃။ ရိတ် ၄။ အဆိပ်သင့်ကြသူများ ၅။ ရွာလိုက်စမ်းပါမိုး ၆။ တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ဖူးတယ် ၇။ မေတ္တာမျက်ရည် ၈။ မော်တော်ကားအရပ်ကလေးများနှင့် ကောင်လေး ၉။ ပုံပြင်ထဲက ကုလားအုတ် ၁၀။ နှလုံးသားအလဲအလှယ် ၁၁။ ပန်းကလေးများ၏ ဥယျာဉ်မှူး ၁၂။ အငွေပျံသွားသော ရေတစ်စက် ၁၃။ မြင်းမိုရ်

တို့၏ ထပ်တူညီသီအိုရီ ၁၄။ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးသည်
၁၅။ မတရားသူကြီး ၁၆။ အထီးကျန်သမားရဲ့ ရင်ဖွင့်စကား ၁၇။
သစ်ပင်ကိုချစ်ပါ ၁၈။ မိုးပေါ်က နတ်သား ၁၉။ ယိုစီးနေသော ရင်းမြစ်
များ ၂၀။ အစိမ်းရောင်မြတ်ခင်းသို့ မျှော်လင့်ခြင်းဝေဒနာ စုစုပေါင်း ပုဒ်
ရေ ၂၀ ပါ။

သူဝတ္ထုတွေက လက်တွေ့ကျသည့် ‘ဘဝထဲက ဝတ္ထု’ တွေဟု ဆိုနိုင်
ကောင်းပါရဲ့။ လူ့လောကထဲက ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့အရှိ
တရားကို ရိုးရိုးသားသား ဖော်ကျူးထားခြင်းသာ။ သို့သော် ‘အမှန်တရား
နှင့် အမှားတရား’ ကို ယှဉ်ထိုးပြခြင်းပါ။ ‘ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ’ ပေတံနှင့်
ချိန်သားကို ရေးသားထားခြင်းလို့လည်း ဆိုနိုင်မှာပါ။ စာဖတ်သူရဲ့
ကြိုက်ခြင်း၊ မကြိုက်ခြင်းအတွက်လည်း လွတ်လပ်စွာ ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ခွ
င့် ပေးထားသည်ချည်း။ ဆိုရပါလျှင် စာရေးဆရာ နိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)
က စာရေးဆရာတစ်ဦးပီပီ စာဖတ်ပရိတ်သတ် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်
နိုင်ဖို့ အနုပညာပစ္စည်းအဖြစ်နှင့် တည်ဆောက် တင်ပြထားခြင်းသာပါ။

တရားခွင်စကားနှင့် ပြောရလျှင် အမှုတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပြပြီး
(ကင်းလွတ်ခွင့်ရသင့်သူတစ်ဦးအတွက် ဥပဒေက ပေးထားသည့် အခွင့်
အရေးအပြည့်အဝရရှိနိုင်ရေး ကြိုးပမ်းပြီး) လွတ်မြောက်စေရန်
ကြိုးပမ်းရသူ၊ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းနေသူအတွက်မူ ဥပဒေအရ ထိုက်တန်သ
ည့် ပြစ်ဒဏ်ပေးရေး လျှောက်လဲချက်ပေးရသူ၊ လိုင်စင်ရ အကျိုးဆောင်
ရှေ့နေတစ်ဦးပါပဲ။

ဆရာနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ) ရဲ့ ဝတ္ထုများက သူ့အတွေ့အကြုံ၊ သူ့ဘဝ
အရင်းအနှီးများဖြင့် စိုက်ထုတ်ရေးသားထားတဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော်များပါပဲ။
ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှ အိမ်သွားနိုင်တဲ့ လူသားဘဝစစ်စစ်ထဲက

ဝတ္ထုများပါ။ သူ့ဖြတ်သန်းမှုဘဝအတွေ့အကြုံများက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အနုပညာမြောက် ခံစားမှုများပါပဲ။

မာတိကာ အမှတ်စဉ် ၅-၂၀၁၃ ဧပြီလထုတ် Eternal Light မဂ္ဂဇင်း မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ‘ရွာလိုက်စမ်းပါမိုး’ ဝတ္ထုတိုလေးကို စတင်ပြောကြည့်ရအောင် ...။

ဝတ္ထုထဲမှာ ကျောရိုးပြုဇာတ်ကောင်က ကိုသစ္စာ (စာရေးဆရာနိုင် ချိုးသစ္စာ၊ နမ္မတူ)။ အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားဖူးနှင့် တောင်ကြီးမြို့ နှင့် အင်းလေးဒေသ အလှအပခံစားနိုင်ဖို့ ကိုသစ္စာကို နတ်လမ်းညွှန် ခေါ်ဆောင်သွားသူက ကိုသိန်းဇော် (စာရေးဆရာသိန်းဇော်-ရွှေလီဦး)။

စက်တပ်လှေကလေးက အင်းလေးရေပြင်ပေါ်တွင် အရှိန်နှင့် ပြေး နှင်နေ၏။ လှေ၏ နောက်ပါးတွင် ရေပန်းများက ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ဖွာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရေပြင်ပေါ်ဝယ် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများက ဘောင် ဘင် လှုပ်ခတ်လျက်။ ဗေဒါပင်ကလေးများက လှိုင်းနှင့်အတူ နိမ့်တုံမြင့် တုံဖြင့် ရေတွင် စီးမျောလို့နေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးမောကြည့်ရင်း ဆရာဇော်ဂျီ၏ “မယ့်လမ်းပါလား” ကဗျာလေး ရင်ထဲသို့ အလိုလို ဝင် ရောက်လာသည်။

“ပန်းနီလာ ဗေဒါဆင်သလို

ယဉ်လှတယ်လေး။

စုန်ချည်ဆန်ချည်နဲ့

ဒီချောင်းရေ ဗေဒါလမ်းမှာ

တန်းစီလို့လေး။”

စာရေးဆရာက အင်းလေးကန်ရဲ့ အလှဗေဒကို မြင်တွေ့ခံစားရင်း

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဖျာပုံမြို့ဇာတိဖွား ကဗျာဆရာကြီး ဇော်ဂျီရဲ့ “ဗေဒါလမ်း ကဗျာ” တစ်ပိုင်းတစ်စကို ပြန်လည်ခံစားမိပုံကို ရေးပြထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“စက်လှေမောင်းသည့် လူငယ်လေးက ကျွန်တော်တို့အား ဟဲယာ ရွာမ အောင်မင်္ဂလာစေတီတော်၊ ရက်ကန်းရုံနှင့် ငွေထည်လုပ်ငန်းတို့ အား ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်သို့ ဆက်လက် သွားရောက်ရန် ငွေထည်လုပ်ငန်းလုပ်သော အိမ်မှအထွက် အိမ်တန်း လေးများ အဆုံးမရောက်တရောက်တွင် လှေတစ်စင်းဝင်သာရုံ ဝင် ထွက်ပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဝင်ထွက်ပေါက် လေး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ခြံကာသကဲ့သို့ ဝါးဖြင့် ခပ်ကျဲကျဲခတ်၍ ကာရံထားသည်။ ထိုဝါးအကာအရံလေးတွင် ဒိုက်များ၊ အမှိုက်များက စုပုံ၍ ထပ်မံကာဆီးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လှေတစ်စင်း ထွက်ပေါက်မှ ရေစီးအား ပိုမိုကောင်းလို့ နေသည်။”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအပေါက်တစ်ပေါက်တည်း ထားပြီး၊ ခြံခတ်သလို ကာထားတာလဲ”

“ရေစီးအား ပိုကောင်းအောင်လို့ပေါ့ ဆရာ။ အခုက မိုးရာသီမို့လို့ နွေ တုန်းကဆို ရေအတော်နည်းသွားသေးတာ”

စက်လှေမောင်းသည့် လူငယ်လေး ပြောပြသကဲ့သို့ပင် ဂျာနယ်များ၌ အင်းလေးကန်ထဲတွင် ရေနည်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖတ်လိုက်ရသေး သည်။

“အင်းလေးရေပြင်ကြီးပေါ်မှာနေ၊ အင်းလေးရေပြင်ကြီးပေါ်မှာပဲ ဝမ်းစာရှာနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအတွက်တော့ အင်းလေးကန် ကြီးမှာ ရေတွေ ပြည့်လျှံနေမှ ဖြစ်မှာ ဆရာရဲ့”

စာရေးဆရာရေးပြတဲ့ ဒဿနပဲပေါ့။ အင်းလေးနေသူများရဲ့ ဘဝ ဒဿနပါပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဖတ်မိသူတိုင်း စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ရတဲ့ အင်းသားလေးရဲ့ ဒဿနပါပဲ။

လာပြန်ပါပြီ၊ စာရေးဆရာရဲ့ နောက်ထပ်ပြကွက်တစ်ခု။

“ဦးဦး ဘုရားမှာလှူဖို့ သဲသဲဆီက ပန်းကလေးတွေ ဝယ်သွားပါဦး နော်”

“အေးပါကွယ် ... ကဲ ... ဦးဦးကို ပန်းတစ်စည်းပေး။ တစ်စည်း ဘယ်လောက်လဲ”

“လေးစည်းပဲ ကျန်တော့တာ ဦးဦးရဲ့။ အကုန်ယူလိုက်ပါနော်။ သဲသဲ ဈေးလျော့ပေးပါ့မယ်”

“လေးစည်းဆို များနေမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“မများပါဘူး ဦးဦးရဲ့။ ဘုရားက လေးဆူရှိတယ်လေ။ ပန်းစည်းတွေ ရောင်းလို့ကုန်မှ သဲသဲရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်အတွက် ညစာချက်ဖို့ ဆန်ဝယ်နိုင်မှာမို့ပါ”

ဟုတ်ကဲ့ ... အင်းသူလေး (အသက် ၇ နှစ်အရွယ်) ရဲ့ ဘဝအဘိဓမ္မာ ကလည်း ဖတ်သူရင်ကို ဒုန်းခနဲ ထိအောင် ပစ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ထပ်တစ်ဆင့် မြှင့်တင်လိုက်ပါပြီ။

“သဲသဲက ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“သဲသဲက မြေးအဘွားသုံးယောက်တည်းရှိတာမို့ ကျောင်းမနေနိုင်ပါ ဘူး ဦးဦးရယ်။ သဲသဲ ပန်းရောင်းတဲ့အခါ ဘွားဘွားက မောင်လေးကို ထိန်း၊ ဘွားဘွား ပန်းရောင်းရင် သဲသဲက မောင်လေးကို ထိန်းရတာပေါ့”

“သဲသဲရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကော မရှိကြဘူးလား”

“သဲသဲတို့မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိကြတော့ဘူး ဦးဦးရဲ့။ ဖေဖေက အရက်သိပ်သောက်တာ။ အရက်မူးမူးနဲ့ ငါးဖမ်းပိုက်တန်း ဖြုတ်ဖို့သွားရာက လှေပေါ်က ကျပြီး ရေနစ်သေရော။ ဖေဖေဆုံးပြီး မကြာပါဘူး၊ မေမေကလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း ခြေထောက်မှာ သံပြားရှုတာ မေးခိုင်ပိုးဝင်ပြီး ဆုံးပြန်တာပဲ။ ဘွားဘွားရယ်၊ သဲသဲရယ်၊ မောင်လေးရယ် ပန်းရောင်းပြီး ထမင်းစားနေရတာ”

စာဖတ်သူများ ရှေ့ဆက်လက်ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အမှောင်ဆိုတာ ... သူ့နိယာမအတိုင်း ဂိတ်ဆုံးမရောက်မချင်း တိုးဝင်မှောင်နေတော့မှာပါ။

စာရေးဆရာ ပေးလိုက်တဲ့ Message ကို နင့်ခနဲ ခံစားမှုနဲ့အတူ ရရှိလိုက်ပါတယ်။ အနုပညာ လက်ရာကောင်းများမှာ ပါတတ်စမြဲဖြစ်သည့် “ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု” ကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းလေးပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင်

★

မာတိကာ အမှတ်စဉ် ၁၄-၂၀၁၄၊ ဇွန်လထုတ် မဟေသီမဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးသည်” ဝတ္ထုလေးကို ဆစ်ပိုင်းကြည့်ကြရအောင် ...။

ဒီဝတ္ထုက ယခုထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ အပုဒ် ၂၀ ပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ရဲ့ Title ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်အဖွင့်စာသားများကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

“တရုတ်နိုင်ငံလုပ် မြေထိုးစက်ကြီးက မြေများကို မောင်းတံတပ်ဆင်ထားသည့် ဂေါ်ကြီးဖြင့် ထိုးလိုက်တိုင်း သူ့နှလုံးသားအား သံချွန်မြဲမြံနှင့် ထိုးဆွလိုက်သလို နာကျင်ခံစားရသည်။ ယခင်က စပါးပင်များဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိနေခဲ့သော၊ ရှုမဆုံးအောင် တပြန့်တပြောရှိခဲ့သော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကား တဒင်္ဂအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်ကာ အနီရောင် မြေသားပြင်ကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပေပြီ”

ဇာတ်ဆောင် ဇာတ်ကောင်တွေက ကျေးရွာလေးက။ သူတို့နေထိုင်ရာ ကျေးရွာကလေးမှာ မြို့ပြနှင့် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းဖြစ်ဟန် ရှိပါတယ်တယ်။ ခရိုနီတို့ တင်ပြသော “မြို့ပြစီမံကိန်း” က သူတို့ ရွာသံချိုင်းမြေ ပါနေပါတယ်။

ခက်တာက သံချိုင်းမြေဆိုတာ ကွယ်လွန်သူ အဘိုး၊ အဘွား၊ အမိ၊ အဘ၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ရွာနေလူထုတွေ မြှုပ်နှံထားရာ၊ ငြိမ်းအေးစွာနားခိုရာ လူ့သမိုင်းမှတ်တိုင်လေးပါ။ (မြို့ပြသံချိုင်းတွေဆို ပိုလို့ဆိုပါသေးတယ်။ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ထင်ရှားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေဖြင့် ပိုပြီးတန်ဖိုးမြင့်လှပါသေးသည်။) ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လေးနက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေမို့ နေရာအစားပေး ပြောင်းတန်ပြောင်း၊ ရွာလူထု မြို့လူထုတွေရဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ကျေနပ်မှုနဲ့ ဆောင်ရွက်ရမှာပါ။ ခုတော့ ...

“သံချိုင်းက အုတ်ဂူတွေကို မြေထိုးစက်ကြီးနဲ့ ကော်ထိုးပစ်ကုန်ပြီဟေ့” ဟု စံပု၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် သူ့အတွေးများ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ခရိုနီကုမ္ပဏီက ရွာသံချိုင်းမှ အုတ်ဂူများကို မြေထိုးစက်ဖြင့် ကော်ထိုးပစ်လိုက်ပြီတဲ့။ မိုက်ရိုင်းလိုက်ကြပါဘိ။

သို့ဖြစ်လျှင် အဖေအုတ်ဂူရော ပါသွားလေပြီလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သင်္ချိုင်းဆီသို့ သူ ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားလိုက်သည်။ သင်္ချိုင်းကို ရောက်သွားသည့်အခါ နှလုံးသွေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ အဖေအုတ်ဂူ မရှိတော့။ မြေထိုးစက်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည့် အထဲတွင် ပါသွားခဲ့လေပြီ။

ရွာသူရွာသားများလည်း သင်္ချိုင်းမြေသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တုတ်ဆွဲသူဆွဲ၊ ဓားကိုင်သူကိုင်ဖြင့် ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလို့ လာသည်။

“ငါတို့ အုတ်ဂူတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ကောင်တွေ အရှင်မထားနဲ့။ သတ်ပစ်”

ကျေးရွာလူထုရဲ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေ ... ။ ရင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ဒေါသမုန်တိုင်းတွေ ... ။

စာဖတ်သူရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးက တဒုန်းဒုန်းခုန်နေမှာ သေချာပါတယ်။

ဘက်နှစ်ဖက် ရှိလာပြီဆိုတော့ ...

အမှားနှင့်အမှန် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပြီဆိုတော့ ...

ဖိနှိပ်သူနှင့် အဖိနှိပ်ခံ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလိုမျိုး ထိပ်တိုက်တွေ့လာကြပြီဆိုတော့ ...

ပြည်သူဆိုတာကတော့ ဒေါသကလွဲလို့ ဘာရှိမှာလဲ။

ဆက်ဖက်ကြည့်လိုက်ပါဦး ...

“နောက်တစ်နေ့ ...

သူတို့ရွာလေးသို့ ခရီးနီကုမ္ပဏီမှ လူကြီးများတော့ ရောက်မလာပါ။ ရဲ

များသာ ရောက်ရှိလာပြီး ဦးမောင်ဆန်နှင့် ထွန်းအောင်တို့အား ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တော့သည်။ သူတို့ ရွာသူရွာသားများ၏ ဘဝက ဆူး ပေါ်ဖက်ကျလည်း ဖက်ပေါက်၊ ဖက်ပေါ် ဆူးကျလည်း ဖက်ပေါက်သည့် ပမာအလား။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ဖြစ်သော လယ်ယာ မြေကိုလည်း အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသလို၊ သူ လေးစားချစ်ခင်ရပါသော ဖခင်ကြီး၏ အုတ်ဂူကိုလည်း ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရလေပြီ။”

ဤနေရာမှာ သူတို့ရွာမှ ဩဇာတိက္ကမကြီးမားသူ ဦးမောင်ဆန်နှင့် ထွန်းအောင်တို့မှာ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေတဲ့ ရွာလူထုနှင့် မြေထိုးစက်အဖွဲ့ အဆင်ပြေစေရန် ကြားဝင် ဖျန်ဖြေပေးခဲ့သော်လည်း ရဲ အမှုအခင်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ကျေးလက်လူမှုဘဝကား ဖိပြီးရင်းဖိ၊ နှိပ်ပြီးရင်း နှိပ် တကယ့် ခံဘက်ကချည်းပါပဲလား။

ဝတ္ထုလေးရဲ့ အနှစ်ချုပ်ကတော့ ...

“ဒီလယ်မြေတွေဟာ ဖေဖေတို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ လယ်မြေတွေပေါ့။ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လို့ပြောရင် မမှားပါဘူး။ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်ရှိ တယ်။ သားရဲ့ အဘိုးက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သလို၊ အဖေကလည်း ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အဖေ မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ အခါ၊ အဖေ လူလောကကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့အခါ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း သွားရမှာက သားရဲ့ တာဝန်ပဲပေါ့”

“ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှု” ရနံ့တွေ ကြိုင်လှိုင်နေပါတယ်။ ခေတ်ပြိုင် ခံစားမှု အားကောင်းလှတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ စာရေးဆရာပေးချင်တဲ့ Message ကလည်း ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ “ဘိုးဘွား အမွေအနှစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးသည်” ပါပဲ။

ရသစာပေခံစားသူ စာဖတ်ပရိတ်သတ်တွေ ခေတ်တိုင်းမှာ အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုနိုင်မယ့် စာပေပုံသဏ္ဌာန်တစ်ရပ်ဟာ “ဝတ္ထု” ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်ကို ထင်ဟပ်ပြနိုင်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတွေဟာ စာဖတ် ပရိသတ်ရဲ့ တရိုက်မက်မက် ဖတ်ရှုခြင်းကို ခံရစမြဲပါပဲ။

ဆရာနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ) ရဲ့ ဝတ္ထုများဟာလည်း သက်ဆိုင်ရာ ပုံနှိပ် ဖော်ပြခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်းများမှာကတည်းက စာဖတ်ပရိသတ် မြည်းစမ်းကြ ညှိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဝတ္ထုရဲ့ အဆုံးသတ် (Ending) တိုင်းမှာ ရသနဲ့ အတူ လှပတဲ့ အတွေးလေးတွေ ချန်ပေးထားခဲ့နိုင်တာကတော့ စာရေးဆရာရဲ့ စေတနာနဲ့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ အတတ်ပညာလို့ပဲ ဆိုရ မှာ မဟုတ်လား။

မျက်မှောက်ခေတ် တရားစီရင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ “ငွေများ တရားနိုင်” ကာလမှာပဲ တရားသူကြီးတစ်ဦးက ရှေ့နေတစ်ယောက် (စာရေးသူ) ကို လာဘ်ရှာပေးဖို့ ရွှေမြောင်း ငွေမြောင်း ဖောက်ခိုင်းပုံကို ပုံရိပ်လှလှနှင့် ရေးသားထားတဲ့ “မတရားသူကြီး” ဝတ္ထုတို။

နှစ်စဉ် ပွင့်လင်းရာသီရောက်တိုင်း တရုတ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် များ မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်ပြီး လုပ်သားရာကျော် နှင့် တရားမဝင် သစ်ခိုးခုတ်တဲ့ မြင်ကွင်းကို ဖော်ထုတ်ရေးသား တင်ပြ ထားတဲ့ “သစ်ပင်ကိုချစ်ပါ” ဝတ္ထုဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ကို လှစ်ခနဲ မြင်တွေ့ လိုက်ရပါတယ်။

ဆရာနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ)ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတို တိုင်းဟာ ဘဝ၊ အလှ၊ ဒဿနများနဲ့ ရေးသားချက်ချည်းပါပဲ။ ခေတ်ပြိုင်

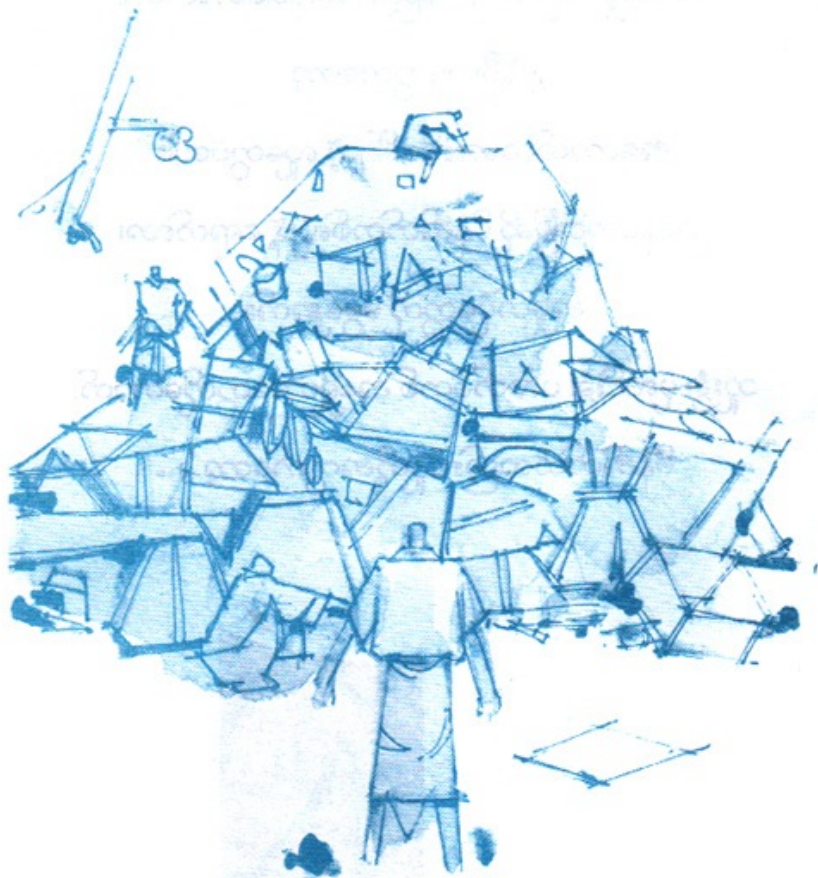
ခံစားမှုများကို လင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြလိုက်နိုင်ပါတယ်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

စာရေးဆရာနိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ္မတူ) ရဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကို
ပရိသတ် အကြိုက်တွေ့မှာ သေချာနေကြောင်းပါ။ ။

ဝင်းသူရ

★

အမှိုက်ပုံစံပွားရေး

တချို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အရူးတဲ့။ တချို့က လူမိုက်တဲ့။ တချို့ကတော့ နှစ်မျိုးစလုံးပေါင်းပြီး မိုက်ရူးရဲတဲ့။ ဒီလိုပြောရတဲ့အကြောင်းကတော့ စာကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးတော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဒု-ဦးစီးမှူးဆိုတဲ့ ရာထူးကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်ခဲ့လို့ပါ။ ဘယ်လိုပဲ ပြောကြပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ်မို့ မှားတယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ဝန်ထမ်းဘဝကို ကျွန်တော် စိတ်ကုန်နေ၊ ငြီးငွေ့နေတာဖြင့် ကြာလှပေ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဂုဏ်လည်း မမက်မောဘူး၊ ငွေလည်း မခုံမင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုကတော့ စာတွေပဲ ဖတ်နေချင်၊ စာတွေပဲ ရေးနေချင်တာပဲ။ ဒါကို ရူးတယ်လို့ဆိုရင်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပဲ ခံယူလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီလိုနေချင်လို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလေ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်လေးနဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီ။ မဝတ်ရရင်နေပါစေ၊ မစားရရင်နေပါစေ။ စာမဖတ် စာမရေးဘဲနဲ့ နေလို့ကို မရနိုင်ဘူး။ အိမ်လခ သက်သက်သာသာရှိတဲ့ ၁၀ ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းလေးကိုငှား၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ စောင်တစ်ထည်၊ ဖျာတစ်ချပ်၊ အဝတ် (၂) စုံ (၃) စုံ၊ ထမင်းကိုဝယ်စား၊ ဝယ်စားစရာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ရေသောက် မိုက်မှောက်၊ ဒါတွေ အသာထားလိုက်ပါတော့လေ။ ကျွန်တော် အဓိကပြောချင်တာ လမ်းထိပ်က အမှိုက်ပုံကိစ္စ။

လမ်းထိပ်မှာရှိတာမို့ အပြင်ထွက်တိုင်း အဲဒီအမှိုက်ပုံဘေးကနေ ဖြတ်ဖြတ်သွားရတယ်။ အမှိုက်ပုံဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်း အနံ့အသက်က ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ မိုးရာသီလိုမျိုးဆိုရင် ပိုလို့တောင် အနံ့ဆိုးသေး။ စည်ပင်သာယာကတော့ နံနက်စောစောတစ်ခေါက်တော့ အမှိုက်လာသိမ်းပါရဲ့။ စည်ပင်ကား အမှိုက်သိမ်းပြီး သိပ်မကြာခင်ဆို အမှိုက်က တောင်ပုံယာပုံ ပြန်ပြည့်လာစမြဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့ အမှိုက်ပုံနားက ဖြတ်

တိုင်း အမှိုက်ပုံရဲ့ အနံ့အသက်ကို မခံနိုင်တာက ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲပေါ့။ နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အုပ်ရင်အုပ်၊ မအုပ်ရင် အသက်ကို မရှူဘဲ အောင့်ထား၊ အမှိုက်ပုံနဲ့ ဝေးလောက်တဲ့ နေရာရောက်မှ အသက်ကို ဝဝ ပြန်ရှူ။ ကိုယ်လိုပဲ တခြားသူတွေလည်း ဒီဝဋ်ဒုက္ခကို ခံစားကြရလိမ့်မယ် လို့ ထင်မြင်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်ကသာ အမှိုက်ပုံကို စက်ဆုပ်ရွံရှာနေပေမယ့်၊ ညနေပိုင်း ရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီအမှိုက်ပုံလေးမှာ စည်ကားနေပါတော့ တယ်။ အဲဒီလူတွေကတော့ အကောက်သမားလို့ ခေါ်ရတဲ့ လူတွေပဲပေါ့။ ညနေစောင်းပြီဆို ပီနံအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာ၊ အမှိုက်ပုံတွေကို မွေနှောက်။ ဘူးခွံ၊ ပုလင်းခွံ၊ ပလတ်စတစ် အစရှိတာတွေကိုကောက်၊ ပီ နံအိတ်ထဲထည့်။ သူတို့အတွက်တော့ အနံ့အသက်နဲ့ ယဉ်ပါးနေလို့ ထင် ပါရဲ့၊ နံတယ်လို့မရှိ ရွံတယ်လို့မရှိ “သီချင်းတအေးအေးနဲ့” ။ သတိထား မိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အစောပိုင်းကာလမှာတော့ သူတို့တစ်တွေ ခြေကျင်လာကြတာ။ နောက်တော့ ယောက်ျားစီး စက်ဘီးဟောင်းနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ဟော ... အခု နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထွေလာ (Trailer) ပါ တဲ့ သုံးဘီးစက်ဘီးနဲ့။ အမှိုက်ပုံကရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပိုပိုပြီး များလာလို့ လေလား တွေးမိပါရဲ့။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတော်တော်များများဟာ အမှိုက်တွေကို ပလတ်စတစ်အိတ်လို အိတ်ထဲထည့်လို့ အမှိုက်ပုံမှာ စွန့် ပစ်တတ်ကြပါတယ်။ အကောက်သမားတွေ အမှိုက်ပုံမှာ ရှိနေတဲ့အချိန် မှာ အမှိုက်သွားစွန့်ပစ်မယ်ဆို အမှိုက်ပုံထဲရောက်အောင် ကိုယ်တိုင် သွားပစ်စရာမလိုဘူး။ အကောက်သမားတွေက အထုပ်ကိုဆီးယူ၊ သူတို့ စိတ်ကြိုက် အထုပ်ကို ရှာဖွေပြီးမှသာ အမှိုက်ပုံထဲကို ရောက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမှိုက်ပုံကို မက်မက်ရက်ရက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိလှ တဲ့ သူတို့ကို အံ့သြမိပါရဲ့။

ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်က တောင်းလာခဲ့တဲ့ ထုပ်ပိုးခွဲသေတ္တာလေးကို စာရေးစားပွဲအဖြစ် အသုံးပြုရင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကိုပို့ဖို့ ဝတ္ထုတိုလေးကို အာရုံနစ်မျောရင်း စူးစူးစိုက်စိုက် ရေးနေမိတုန်း

“ဗျို့ ... စာရေးဆရာကြီး”

အိမ်ပေါက်ဝဆီက ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် ခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ပြုံးရင်း ကြည့်နေတယ်။ အသေအချာစိုက်ကြည့်မိတော့မှ

“ဟာ ... သူငယ်ချင်း မင်းထက်ကျော်”

မင်းထက်ကျော်နဲ့ ကျွန်တော်က တစ်မြို့တည်း၊ တစ်တန်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတော့လည်း အတူတူပဲ။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ သူကဒုရဲအုပ်လျှောက်၊ ကျွန်တော်က ဒုဦးစီးမှူးရာထူးလျှောက်၊ ရွေးချယ်ခံရပြီး သင်တန်းတက်ကြ၊ တာဝန်ကျရာကို သွားကြနဲ့ ကွဲကွာသွားကြတာ ခုမှ ပြန်ဆုံမိတယ်။

“လာကွာ၊ သူငယ်ချင်းထိုင်။ ဆက်တီတွေ ဘာတွေတော့မရှိဘူးကွာ”

“ရပါတယ် သစ္စာရာ”

“ငါ ဒီမှာနေတာ မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ။ မင်းဒီမြို့မှာ ရောက်နေမှန်း ငါမသိဘူး။ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ငါ ဒီမှာ တာဝန်ကျတာ နှစ်လ၊ သုံးလလောက်တော့ ရှိပြီကွ။ ငါက နယ်ထိန်းလေ၊ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အဖို့ မင်းကို ရှာရ

တာ ဘယ်ခက်ပါ့မလဲ”

မင်းထက်ကျော်က ကျွန်တော့်ရဲ့အခန်းကို ရဲအရာရှိပီပီ လေ့လာ အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော်က တမင်မသိယောင်ဆောင်ပြီး စာဆက် ရေးနေလိုက်သည်။

“သစ္စာ ... မင်း တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“မင်းအခုနေပုံ ထိုင်ပုံနဲ့၊ ကျောင်းတုန်းက နေပုံထိုင်ပုံတွေ အရမ်း ကွာခြားလွန်းနေတယ်။ မင်းမှာ ခုတင်မရှိ၊ မွေ့ရာမရှိ၊ စားပွဲမရှိ၊ ထိုင်ခုံမ ရှိ၊ ဘာဆိုဘာမှမရှိဘဲ မင်းမို့လို့နေနိုင်တယ်”

“ငါ ဒါတွေမှ မမက်မောတာ မင်းထက်ကျော်ရာ။ ခုလည်း နေလို့ ဖြစ် နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ မက်မောတာ စာအုပ်၊ စာပေ”

မင်းထက်ကျော်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်။ ဘာမှထပ် မပြောတော့ဘူး။ အတော်လေးကြာမှ “မင်းကို ငါဒီည ဧည့်ခံမယ်ကွာ၊ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုကို သွားကြရအောင်”

မင်းထက်ကျော်ရဲ့အစီအစဉ်ကို ငြင်းပယ်ဖို့ မကောင်းတာမို့ ကျွန်တော်လည်း သူခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်လာခဲ့တော့တယ်။ အမှိုက်ပုံ နားကို ရောက်တော့ ...

“မင်းထက်ကျော်၊ သွက်သွက်လေးလျှောက်။ အမှိုက်ပုံရဲ့ အနံ့က အရမ်းနံတာကွ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်တော်က ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်ကလေး လှမ်းလိုက်တယ်။ မင်းထက်ကျော်ကလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ခြေလှမ်း ကို သွက်သွက်လှမ်းလို့ အမှိုက်ပုံနားက အဖြတ် ...

“ဗိုလ်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ ခင်ဗျ”

အမှိုက်ပုံထဲကနေ အကောက်သမားတစ်ယောက်က မင်းထက်ကျော်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ မင်းထက်ကျော်က ...

“ထမင်းဆိုင် သွားမလို့ဗျ”

“မင်းက ဒီလူတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးတာပဲလား”

ကျွန်တော့်စကားကို မင်းထက်ကျော်က သဘောကျလို့ ရယ်နေတယ်။

“ငါတို့ နယ်ထိန်းအဖွဲ့တွေဆိုတာက နေရာအစုံလည်း ရောက်ရသလို၊ လူပေါင်းစုံနဲ့လည်း ထိတွေ့ဆက်ဆံရတယ်ကွ။ ဟိုတလောက ပစ္စည်းပျောက်မှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကောက်သမားတွေရဲ့ အိမ်တွေကို ရှာဖွေဝရမ်းနဲ့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေခဲ့ရလို့ သူတို့က ငါ့ကိုမှတ်မိနေကြတာလေ”

“ဒီလောက် နံစော်လွန်းလှတဲ့ အမှိုက်ပုံမှာ ပျော်နေကြတဲ့သူတွေ၊ သူတို့နေတဲ့နေရာမှာဆို အရမ်းညစ်ပတ်ပြီး စုတ်ပဲ့ရွံ့စရာကောင်းနေမှာပေါ့”

“အဲဒါကတော့ တက်တက်စင်အောင် လွဲသွားပြီ စာရေးဆရာရေ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ သစ္စာ မင်းပြောတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ သူတို့အိမ်မှာ ဆက်တီထိုင်ခုံနဲ့၊ တီဗွီနဲ့၊ မိသားစုတွေဆိုလည်း ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ထောင်တန်တွေက အထပ်လိုက်နဲ့။ အမှိုက်ပုံ စီးပွားရေးဆိုပြီး အထင်တော့ မသေးလေနဲ့”

မင်းထက်ကျော်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူသုံးလိုက်တဲ့ စကားလုံးလေးကို စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိတယ်။

“အမှိုက်ပုံ စီးပွားရေး ” တဲ့ ... ။

မဟေသီ၊ ၂၀၁၂ ဇန်နဝါရီ

★